

Гриценко К. П.

Щастя вчителя складається з успіхів наших учнів, наших студентів. Ми радіємо, коли наші вихованці досягають вершин, відзначаються у роботі. Так і з Володимиром Івановичем, хоч для мене він так і лишився Володею.

Як я викладач української мови і літератури, я приймала у нього вступний іспит до Ніжинського культосвітнього училища. Пам'ятаю його дуже здібним хлопчиком, який усе складав на «відмінно». Був надзвичайно активним, брав участь у громадському житті училища і в художній самодіяльності. Дуже добрий, лагідний. Це була гордість нашого училища, а коли він закінчив, не забув про нас, завжди приїздив, завжди цікавився, дзвонив, допомагав. Ми пишаємося тим, що він пішов успішно по життю, досяг таких успіхів і стільки зусиль докладає для розвитку української культури.

Козієнко О. Г.

Щойно закінчивши Київську державну консерваторію, я працював у Ніжинському училищі культури і мистецтв імені Марії Заньковецької і був першим педагогом Володимира Рожка з оркестрового диригування. Я розробив тоді свою експериментальну методику, у якій відбилася моє бачення диригування, утілював її під час занять. Володимир теж користувався цією схемою. Він диригував «Циганський танець» К. Сен-Санса, а потім вступ до опери «Травіата», досить різнохарактерні п'єси, і мені вдалося йому пояснити це. З ним було дуже легко працювати – він переймав усі мої жести, зважав на всі мої зауваження і поради. Тому й на державному екзамені виступив дуже яскраво, вирізнявся серед своїх товаришів серйозністю, якоюсь зацікавленістю, йому все легко давалося, а мені було легко й приємно з ним працювати.

З часом я стежив за його зростанням і пишався ним, пишаюся й сьогодні його досягненнями, адже в їх фундамент закладена й моя цеглинка. Мені часом доводилося звертатися до нього по роботі, незважаючи на його високі посади, він завжди поводив себе просто і скромно. Мене вражає його талант дипломата, делікатного такого працівника, і приваблює оця його усмішка, його манера розмовляти і згладжувати будь-який конфліктний момент. Це талант у людини.

Луценко В. П.

Володю пам'ятаю з 1964 року, коли й розпочав свою педагогічну роботу після закінчення Київського музичного училища імені Р. М. Глієра. Він привертав увагу своїми здібностями і працьовитістю, з баяном не розлучався. У нього в училищі дуже багато друзів було. Тоді студенти були дуже дружні. Державні. Він екзамени склав усі на «відмінно», отримав диплом із відзнакою. Вступив до Харківського інституту культури.

Час від часу наші шляхи перетиналися – у Харкові, коли Володимир навчався там, а пізніше в Києві, коли він працював заступником директора Оперного театру. Ми майже щомісяця зі студентами Ніжинського училища приїздили на вистави в Оперний театр, чого, на жаль, немає тепер. Я звернувся до нього з проханням допомогти студентам потрапити на виставу, щоб вони послушали оперу чи подивилися балет. Він забезпечив нам місце, допомагав у всьому. Приїздив у училище на звітний концерт. Це людина дуже обдарована і щедра.